

פרשת דוד

יו"ע ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

י"א אייר תשפ"ד 1234 פרשת אמור

יורשלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
18:55	19:11	19:07	19:04
20:12	20:14	20:15	20:12
20:43	20:46	20:46	20:44
רבנו תם			

הילולא דצדיקא

י"א אייר
רבי יצחק אלפסי, הרי"ף

י"א אייר
רבי מנחם ציון מקרקא

י"ב אייר
רבי זרח איידליץ

י"ג אייר
רבי יעקב מאיר שטער

י"ד אייר
רבי יהודה בר אלעאי

ט"ו אייר
רבי אריה ליב שפירא

ט"ז אייר
ר' חי טייב לא מת

משניר לדוד

להזהיר גדולים על הקטנים

"ויאמר ה' אל משה אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו" (ויקרא כא, א).

ופירש רש"י "אמר ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים".

הוקשה לרש"י מדוע יש כאן כפילות לשון של "אמר ואמרת", והלא יכול היה לכתוב את הפסוק בלי התוספת של "ואמרת". לכך פירש רש"י שמלבד האמירה לבני אהרן שיזהרו בטומאת מת, עוד אמירה נוספת ישנה כאן. שיזהרו הכהנים הגדולים מעל גיל שלש עשרה, ויזהירו גם את הכהנים הקטנים שלא יטמאו את עצמם בטומאת מת.

מוסר גדול יש לנו ללמוד מדברי רש"י אלו, שגם אנו בעבודת ה' בזמן בו משתדלים לחנך את הקטנים - קטנים בדעת, להתקרב לה' יתברך, מכל מקום יש בידינו יכולת לשוב וללמוד מהם אופן ודרך כיצד להעלות את הלהבה אשר בקרבנו. וגם כאשר אנו מורים את הדרך לקטנים, עלינו לטפחם ולהשקותם בעקביות עם מסר ברור לכל אורך הדרך, ולהשתדל שלא להתנהג בצורה הסותרת את המסר אותו אנו מעבירים להם.

דוגמא לדבר אנו מוצאים (בפרשת שמות ד, כ-כז) כשה' מצווה את משה לשוב מצרימה ולדבר לפני פרעה על מנת לשלח את בני ישראל ממצרים. והכתוב מודיענו "ויקח משה את אשתו ואת בניו וירכבם על החמור וישב ארצה מצרים... ויהי בדרך במלון ויפגשוהו ה' ויבקש המיתו, ותיקח ציפוריה צר ותכרת את ערלת בנה ותגע לרגליו ותאמר כי חתן דמים אתה לי".

ובגמרא (נדרים לא, ב) נחלקו התנאים רבי יהושע בן קרחה ואומר גדולה מילה שכל זכויות שעשה משה רבינו לא עמדו לו כשנתרשל מן המילה, ורבי יוסי סובר כי חס ושלוש שמשו רבינו נתרשל מן המילה, אלא כך אמר "אמול ואצא" סכנה היא לתינוק עד שלשה ימים. "אמול ואשה שלשה ימים" - הקב"ה אמר לי לך שוב מצרימה. אלא מפני מה נענש משה? מפני שנתעסק במלון תחילה.

ויש להקשות מפני מה נסתפק משה אם למול את אליעזר בנו אם לאו, והלא משה רבינו רעיא מהימנא אדון כל הנביאים, יכול לפנות אל הקב"ה ולשאלו מה לעשות - האם להתעכב במדין ולמול את אליעזר או לצאת לדרך?

והתירוץ הוא שמשו רבנו סבר כי נשתהה דיו במדין, והתווכח עם הקב"ה במשך שבעה ימים אם לילך לגאול את ישראל אם לאו, והקב"ה ציווהו - לך שוב מצרימה, סבר משה שאין מקום לשהות וצריך לדחות כעת את מילתו של הבן.

אולם הטענה עליו, לאחר שהגיע למצרים, מדוע נתעסק עם המלון תחילה לדאוג היכן ילוננו בני הבית, היה לו למשה לילך מיד לפני

פרעה ולקיים את ציווי ה' ללא דיחוי. ברגע זה בא המלאך ורצה לבלעו כמו נחש. שכל עוד שמושה היה בדרך ולא חנה ביתים, אין עליו תביעה מדוע לא מל את בנו, אך ברגע שחנה ונתעסק בדברים אחרים - כאן כביכול יש סתירה לסברתו.

כשמשו יסביר לאליעזר בנו לכשיגדל מדוע לא מל אותו בעתו ובזמנו, יהא בזה מסר לאליעזר כי כעת יש לקיים את רצון ה', אולם לאחר שחינוך זה נסתר מהתנהגות אחרת שמשו משתהה לדאוג לצרכי המלון ולא ללכת מיד לפרעה, כאן מיד יהא נתפס משה רבינו כסותר את מעשיו שפעם עושה כך ופעם עושה כך.

והדברים נוקבים. שהרי לא מצאנו שה' ציווה את משה לקחת את אשתו ובניו איתו, והראיה כי כשפגש אהרן את משה, אמר לו מי אלה אתך, אמר לו אשתי ובני. אמר לו אהרן, על הראשונים שבמצרים אנו מצטערים שכעת הם משועבדים, ואתה בא ומוסיף עוד אחרים. שמע משה ושלח את ציפוריה יחד עם בניו בחזרה למדין.

מזה משמע שלא היה לו ציווי מפורש להביאם, ועל אף שמשו הביאם מעצמו, לא בא המלאך לתפסו על כך שלא מל את בנו בזמנו, כי כל עוד שסברת משה רבנו ע"ה הייתה שיש להמיר ולקיים את ציווי ה' "לך שוב מצרימה" - אזי נמחל לו העיכוב שבמילת בנו כי העוסק במצווה פטור ממצווה אחרת, ורק כאשר נסתרה הנהגתו בזה שנתעכב במלון - מיד "ויפגשוהו מלאך ה' ויבקש המיתו", וזהו מוסר השכל עצום.

הגאון מרן הרב מפוניבז' רבי שלמה יוסף כהנמן זצ"ל סיפר פעם, כי השנים היפות והטובות ביותר שחלפו עליו בימי חייו היו עת למד בראדן בישיבתו של הגאון מרן "החפץ חיים" זיע"א, ושם למדו סדר קדשים בהתמדה ובחשק גדול. וקבע הרב זצ"ל את לימודו יחד עם הגאון רבי אלחנן ווסרמן זצ"ל הי"ד. מתוך אותה תקופה זוכר הרב זצ"ל, עת ניגש רבי אלחנן לחפץ חיים ואמר לו - כי זה עתה קיבל מכתב שאשתו הרבנית אינה מרגישה טוב ואחזזה צירי לידה, ועל כן בדעתו לילך ולבקרה ולסעדה בעודה על מיטת חוליה. אמר לו החפץ חיים - וכי רופא אתה? הלא יש מי שיטפל בה ואם כך מחובתך להמשיך ללמוד.

לאחר שבוע חזר רבי אלחנן לחפץ חיים ואמר לו כי זה עתה קיבל מברק שאשתו לידה בשעה טובה ומוצלחת בן זכר, וכי עליו לנסוע לביתו לקיים מצוות ברית מילה.

אמר לו החפץ חיים - וכי מוהל אתה? והלא תוכל למנות שליח. אם כן שהשליח ימול ואתה המשך בלימוד התורה.

וכך היה ולא נסע רבי אלחנן לבקר את אשתו ולהשתתף במילת בנו. ורק משהגיעו ימי הפסח וכולם נסעו לבתיהם - רק אז ראה את אשתו ובנו הנולד. ומספר הרב מפוניבז' שכל כך היו שקועים בלימוד, עד שהייתה זוהי התקופה הטובה והיפה ביותר בחייו.

כשאנו שומעים סיפורים שכאלו, מתמלאים אנו חיל ורעדה מה נענה אנו אבתריהו. גם אם לא נתבע מעצמנו להגיע לדרגות כאלו שלא להשתתף בשמחת ברית המילה לבנו הנולד - מכל מקום בדרגות שלנו ובדברים שאנו כן יכולים להתחזק בהם, להתגבר על היצר שמפריע במסווה של טלפונים ניידים או שיחות רעיים ולהוות דוגמא חיה ונוכח לילדינו - שהלימוד צריך להיות ברצף ובשמחה בלי הפסקות.

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

כי בן זקונים הוא לה

בדידי הוה עובדא, באחד מימי הקבלת קהל בניו יורק הגיע אישה עם כל ילדיה, אישה זו בלי עין הרע זכתה להרבה ילדים, ולעת זקנתה זיכה אותה הקב"ה לפני כשתים עשרה שנים - בבן נוסף, והייתה שמחה בו מאוד כי בן זקונים הוא לה. כשנכנסה אלי עם כל בניה שאלתי אותה היכן בן הזקונים?

והיא פרצה מיד בבכי עצום וסיפרה כי בן הזקונים שלה, מחמד עיניה, שבק חיים לכל חי כאשר ישן הוא על מיטתו ולא קם רחמנא ליצלן.

באותה שעה נזכרתי שפעם אחת היא רצתה שאברך את אותו הבן ולא אסתיעא מלתא לצערי, ומיד התעודדה ואמרה כי היא יודעת היא שזוהי כפרת עוונות וכי ה' נתן וה' לקח ובוודאי שאינה מתלוננת על מעשי ה'.

ואדרבא, ביקשה אם אפשר לעשות משהו לכבוד ה' יתברך כדי שיהיה לעילוי נשמת בנה.

אמרתי לה שבהיות ולא זכה הילד להניח תפילין, אולי נעשה לו זכות שנקנה תפילין לילד בר מצווה שאין ביכולתו לקנות, ובו במקום היא הוציאה מארנקה סכום של אלפיים דולר לקניית התפילין.

ועד כמה התפעלתי מאישה זו. מדובר באישה ענייה שאין לה אמצעים ואולי הסכום שתרמה מהווה למעשה את כל חסכוניותיה, ועל אף שלקח לה הקב"ה את בנה מחמדה - אינה באה בטענות ומקבלת הכל באהבה. ואדרבה, רוצה היא לכבד את ה' ולקנות תפילין במחיר גבוה כדי לזכות אחר במצווה.

כיצד מגיע אדם לדרגות שכאלה?

רק על ידי שבמשך כל ימי חייו עובד את הקב"ה מתוך רצון כביר ומתוך התעוררות פנימית ולא כמצוות אנשים מלומדה, אלא ריז הוא בעבודת בוראו ושמח במצוותיו ומשתוקק לעשותן, אדם שכזה הרי אף במצבים קשים חלילה - מקבל הכל באהבה ומודה לה' על הכל מתוך ידיעה שזהו רצון ה'.

פניי הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

דיבור שמעורר געגועים ורחמים

"אמר אל הכהנים בני אהרן" (ויקרא כא, א)

רבינו האור החיים הקדוש זיע"א שואל והיא שאלה גדולה השייכת לכל התורה כולה; הנה בכל מקום שהפסוק אומר 'דבר אל בני ישראל', לכאורה היה מספיק לומר 'דבר אליהם' ומובן שהכוונה לומר 'לבני ישראל', כי הרי להם ניתנו המצוות.

ומתוך רבינו חיים זיע"א, למרות שזה נראה כמיותר, הקדוש ברוך הוא חוזר ומזכיר את שמונתם פעם אחר פעם.

משל לאבא שיש לו בן שמאוד חביב עליו, ותמיד זכרונו בפיו, וכשאומר לו לאכול ולשתות אומר לו בלשון חיבה, 'אכול בני', 'שתה בני', כך גם מתנהג ה' יתברך עם ישראל שהם בניו, ותמיד הוא מזכיר את בני ישראל, מחמת חיבתם לפניו.

וכך מצינו בדברי הנביא ירמיה "הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשעים כי מדי דברי בו זכר אזכרנו עוד על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם ה'". כלומר, שעצם הזכרת שמו של ישראל לפניו, מעורר רחמים, שאז מתעורר ביותר אהבתו של הקדוש ברוך הוא אלינו.

הכעס מסלק את החכמה

"לא יקרחו קרחה בראשם ופאת זקנם לא יגלחו ובבשרם לא ישרטו שרטת" (ויקרא כא, ה)

הואיל והכהנים רגזנים הם, אומר ה'בן איש חי' זיע"א, באה התורה בפסוק זה להזהירם במיוחד על מדת הכעס.

וכך אמרו חז"ל (פסחים טו, ב): כל אדם שכועס, אם חכם הוא - חכמתו מסתלקת ממנו, והיכן נמצאת החכמה? בראשו של האדם. לכן הזהרו הכהנים: "לא יקרחו קרחה בראשם" - אל תכעסו כדי שלא תסתלק חכמתכם מראשכם.

והנה, ביום צום, גם אנשים שבדרך כלל הינם רגועים - נעשים רגזניים יותר, ויש צורך אפוא להזהיר באופן מיוחד שלא לכעוס בימי הצומות.

וכך הוא הרמז בפסוק: "זקן" - לפני האות ז' באה האות ו', לפני ק' - צ' ולפני נ' - מ', יוצא צום. אומרת התורה: "לא יקרחו קרחה" - אל להם לכהנים לכעוס, כדי שלא יפסידו את חכמתם מחמת הכעס. "ופאת זקנם" - את צדו של הזקן, האותיות שלפני מלה זו, היינו צום - "לא יגלחו".

מעבר לזה "ובבשרם לא ישרטו שרטת" - עליהם לשמור על הבריאות ולא לכעוס.

הייחוס מצריך זהירות רבה

"ולא תחללו את שם קדשי" (ויקרא כב, לב)

כאשר היו מבקשים ברכה מהגאון רבי הלל זקס זצ"ל, גם משום היותו נכדו של החפץ חיים, היה רגיל להשיב למבקשים: "אין מזה כלום שאני נכדו של החפץ חיים אלא רק לענין דבר אחד:

היות ובני אדם רואים בכך מעלה, אם כן עלי להיזהר יותר מאחרים מחילול ה' שכן עלול אני להיענש יותר".

וכך אמנם הנחה רבי הלל אף את ילדיו והיה אומר להם תמיד שלא כדאי לדבר על ייחוסם, היות ואם חבר מכיר אותם כנכדי החפץ חיים והם נכשלים חלילה בלשון הרע או אף בחטא אחר, הרי העון חמור הוא יותר - שיש בזה יותר חילול ה'.

נצור לשונך

לחפש תמיד צד של זכות

כשם שמהתורה אסור להאמין דברי גנות, שמספרים על חבריהם, כן הדין, אפילו אם יודע שהדברים שסיפר לו הם אמת, אך יש בהם לצדד לכאן ולכאן, והמספר לו דן אותו לכף חוב, ועל ידי זה הוא מגנה אותו, ויודע שמצווה למי ששומע לדון אותו לכף זכות.

והעובר על זה ואינו דן אותו לכף זכות והוא מסכים למספר בגנותו, לא רק שעבר על "בצדק תשפט עמייתך", אלא הוא גם כן נכלל בשם מקבל לשון הרע, כיון שלא דן אותו לכף זכות, ממילא נשתרבר עליו דברי גנות.

דברי חנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

היכן באמת מצוי הגיהנם?

"וביום השביעי שבת שבתון" (ויקרא כג, ג)

אדם מקיים מצוות - ואין לו שום מושג מה הוא עתיד לקבל בעקבות קיום אותה מצוה. אילו היינו יודעים מה נקבל על מצוה אחת, איזה אור עליון יקיף אותנו בעקבות המעשה הזה, לא היינו מחמיצים בקלות הזדמנויות כאלו.

הגאון רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל, כותב בפרושו למסכת אבות, שההשראה שיש לאדם בעקבות קיום מצוה, היא קירבת ה' שניתנת לו כבר בעולם הזה, וקירבת ה' הזו, מעוררת בו רצון לקיים עוד מצוה, עוד לימוד ועוד חסד - וכל זה מלבד כל מה שיקבל לעתיד לבוא. כאן, בעולם הזה, יש לו כבר גן עדן עלי אדמות, וכלשונו: "כי שכר מצוה היא המצווה עצמה נותנים לו בשכרו, והוא האור המקיפו... והוא יושב ממש כמו בגן עדן, והלא אז נקל לו לעשות מצוה אחרת".

מידי שבת, סיפר הגאון רבי ראובן אלבז שליט"א ראש ישיבת 'אור החיים', מתארחים אצלנו בישיבה בחורים חילונים. ולאחר השבת אני שואל אותם: "איך הרגשתם בשבת?" והם עונים: "גן עדן".

איני בטוח שהם יודעים מה זה גן עדן, אבל הצדק איתם.

בשבת מטעימים אותנו משהו מגן עדן העליון. כל היום הם יושבים ושומעים דברי תורה, מדרשים ומעשיות, יש אוכל ושירה. שכר המצווה שלהם הוא עוד מצוה שבאפשרותם לקיים, והמצוות הללו מביאות אותם לתענוג עילאי ולדבקות בבורא יתברך.

וכמו כן גם להיפך - כשאדם עובר עברה, הוא מוקף ברוח טומאה שגורמת לו לעבור עוד עברה, כפי שכותב רבי חיים בהמשך דבריו: "ולהיפך ח"ו, בעברה, הנה הוא אחוז בחבלי בוז, ועברה גוררת עברה".

לא בכדי אמרו רבותינו (מגילה כח, א) שאסור להסתכל בפני אדם רשע - הסטרא אחרא שהולכת אתו בעשותו עברה - יש בכוחה להזיק, במצב כזה כל המזיקים שולטים עליו, והמסכן לא יכול להיבדל מהם.

את הדברים הללו רואים במציאות החיים:

אדם עושה עברה כלשהי, מיד לאחר מכן מתחילה מחלוקת בביתו. הגיהנום שיש לו בבית, זה שכר העברה שלו. אדם חושב: חטאתי, אבל גמירתי עם זה. אך לא. הגיהנום ממשיך איתו. הוא לא מרגיש הנאה במה שעשה, לא יכול להרגיש דבקות בה'. יש חיץ בינו ובין הקב"ה.

יתרה מזאת, גם כשהוא מקיים מצוה, הוא לא מצליח להרגיש בה שום טעם. מסביב הוא שומע אנשים אומרים: 'הרגשתי תענוג גדול בתפילה', 'הלימוד היום היה תענוג אמיתי' - והוא מסכן לא מבין על מה הם מדברים, ומשוכנע שהוא לא מרגיש טוב. אין זאת, אלא שהעברה שלו יצרה חיץ, שכר עברה - עברה, ואין הוא מצליח לחוש בשום תענוג של קרבת אלוקים.

בהמשך דבריו שם, וכן בספרו 'נפש החיים' כותב הגר"ח מוולוז'ין, שבני אדם נוטים לדמיין את הגיהנום כמקום שיש בו אש, פי שישים מהאש של העולם הזה, וכן שרפות, אבל האמת היא שאת הגיהנום האמיתי, האדם בעצמו בורא במו ידיו בעשותו את העברה. העברה עצמה היא הגיהנום הנורא ביותר שקיים ('משכני אחריו').

בדרכי אבות

פרקי הדרכה ממשנתו של הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א על מסכת אבות

כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא

פרק שלישי

רבי חנינא סגן הכהנים אומר הוי מתפלל בשלומה של מלכות.

נראה לפרש, שרצה לומר, שצריך אדם להתפלל לשלומה של מלכות בצנעא, מבלי שהיא תדע שהוא מתפלל לשלומה, ושלא יעלה על דעתו לומר, על ידי שאני מפרסם את שמי למלכות שאני מתפלל לשלומה, תצא טובה לישראל מכך, לפי שכבר הזהירונו חכמינו ז"ל ואמרו (אבות א, י) ואל תתודע לך שית, שלא יחשוב אדם שעל ידי שהוא עושה פעולות אצל המלכות, תצא טובה מכך, אלא יתפלל להקב"ה שְׁיִטֶּה את לב המלכות לטובה, והוא יעשה את שלו.

ואפשר למצוא רמז לכך מן המקרא, שנאמר (משלי כא, א) לב מלך ביד ד', ואמרו חכמינו ז"ל (תענית ב, א) שלשה מפתחות נמצאים בידו של הקב"ה שלא נמסרו לשליח, והוסיף הכתוב ואמר, שאף לבו של מלך מסור ביד הקב"ה, ואין בכוחו של אדם לעשות כלום אלא להתפלל על שלומה, והקב"ה יעשה את שלו, ויטה את לב המלכות לטובה, וכמו שהוא עושה בשלשת הדברים שלא נמסרו לשליח.

וכ"ק אבא מארי זיע"א התפלל כל חייו בינו לבין קונו לשלומה של מלך מרוקו, ומעולם לא פרסם את שמו למלכות, ואף על פי שאם היה המלך יודע מזה היה מחזיק לו טובה, אבל אבא זיע"א לא רצה בכך, וקיים בעצמו מאמר חכמינו ז"ל (אבות א, י) ואל תתודע לרשות.

כל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ.

והענין הוא מדה כנגד מדה, שהרי לא נברא האדם בעולם הזה כדי ליטול מן המוכן, אלא צריך לעשות ולעבוד כדי שיזכה לקבל, ועל ידי העשייה הוא זוכה ליטול. ולכן נקרא העולם הזה עולם העשייה, לפי שלא נברא האדם בעולם הזה אלא כדי לעשות, ולא כדי שייטול מן המוכן. ונקרא עולם העשייה ולא עולם העשוי, לפי שאין העולם הזה עולם העשוי, והעולם העשוי הוא העולם הבא, אבל העולם הזה הוא עולם העשייה, לפי שיש בו מלאכה לעשות.

לכן, כל מי שמקבל עליו עול תורה, ומקיים את העשייה בתורה, אינו צריך לעשות כלום, ומעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ, אבל מי שאינו עושה בתורה, צריך לעשות דברים אחרים, ונותנים עליו עול מלכות ועול דרך ארץ, לפי שנברא העולם לעשייה.

זה הכלל, לא נברא האדם בעולם הזה אלא להיות עמל, זכה, עמלו בתורה, לא זכה, עמלו בדרך ארץ, שנאמר (איוב ה, ז) אדם לעמול יולד, ודרשו חכמינו ז"ל (סנהדרין צט, ב) הוא עמל במקום זה, ותורתו עומלת לו במקום אחר, אמר רבי אלעזר, כל אדם לעמול נברא, איני יודע אם לעמל פה נברא, אם לעמל מלאכה נברא, זכה עמלו בתורה, לא זכה עמלו בדרך ארץ. כלומר, שהוא עמל על פרנסתו.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "והכהנים הלויים בני צדוק" (יחזקאל מ"ד)

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכרים דיני קדושת הכהנים על פי הוראתיו של

יחזקאל הנביא, שהוא מענין הפרשה שבה מוזכרים הנהגות הקדושה של זרע אהרן הכהן.

קוים לדמותה של אשת חיל בישראל

לקחת את הילדים לטיפול רפואי וכדומה, היא לא חשבה פעמיים ועשתה את מה שידעה לעשות למען התורה הקדושה.

לאחר פטירתה, ביכה עליה תמרורים בעלה מרן הראשון לציון זצ"ל והעיד על אישיותה האצילה ומידותיה הטובות כי "מעודה לא חשבה על עצמה, תמיד חשבה על אחרים היו דברים שאיני יודע בעצמי, פעמים רבות עשתה גם דברים שנסתרו מנגד עיני.

אהבת הבריות שהיתה בה, היתה מקבלת כל אחד ואחד בסבר פנים יפות. 'בטח בה לב בעלה', לא חקרתי ולא דרשתי, לא הייתי צריך לשאול היכן הכסף הזה, מעולם לא שאלתי אותה! ודברים אלה היו כמו חלק מהשגרה, התרגלנו אליהם, אך רק עתה אני מרגיש את חסרונה!

"כשהייתי מקבל את המשכורת שלי בתור דיין או רב ראשי, הייתי נותן לה את הכסף, קחי כמה שאת רוצה, ותחזירי לי את העודף אם יישאר, מעולם לא שאלתי אותה היכן העודף! ידעתי איזו אשה נאמנה וצדקת היא".

יש תוצאות להשקעה

וכמים הפנים לפנים, על הבעל מוטלת החובה הקדושה להעריך את מעלת רעייתו הצדקת, כשידע שמסירותה אינה רק מסירות גשמית, בכך שהיא נוטלת על שכמה את עול הבית, אלא אף מגדלת ומרוממת אותו במטרה שיצמח ויגדל לאילן גדול. בבחינת רחל אשת רבי עקיבא שאמר עליה "שלי ושלכם שלה הוא". והרי זה מחייב את הבעל להשקיע את כל מרצו וכוחו בתורה הקדושה, ביגיעת העיון והשקידה, להיות משקל לעמלה של זוגתו.

על כך התבטא רבי יעקב הלל שליט"א, ראש ישיבת 'חברת אהבת שלום' ואמר כי "אכן השכר הגדול ביותר לנשים אלה, שיראו שבעליהם עושים את מלאכתם נאמנה ועולים ומתעלים כל העת בתורה וביראת שמים. וכשהדברים נעשים כך, הבית כולו מתרום.

והדבר הזה ניכר אף על דור ההמשך, כאשר הבנים רואים ומכירים בבית פנימה דמויות עליונות, שמסייעות לצמיחתם הרוחנית, והם חוזרים ונותנים נחת רוח להורים בצמיחתם בדרך זו, וכך הולכים ונבנים דורות נאמנים, ותורה מחזרת אחר אכסניא שלה".

היכן החנות? לא ידעתי

מידת השכלתה בתורה של הרבנית אשת רבי יחיאל מיכל אפשטיין זצ"ל בעל 'ערוך השולחן' היתה באופן יוצא מכלל הנשים אף בדורות שקדמו לה. השי"ת חנן אותה בכישרונות עצומים, ובכוחה המופלא עלתה למעלה ראש, ממש לא ייאמן כי יסופר.

בכל יום אחרי עבודה מאומצת של כמה שעות בשוק, היתה הרבנית עפשטיין יושבת ולומדת בספרים הקדושים.

בעלה מחבר הספרים 'ערוך השולחן' היה לרבה של נובהרדוק, איש אשר חכמת ה' האירה את פניו כפני מלך. שקידתו בתורה היתה להפליא, והוא סירב לקבל משרות נכבדות מחשש שמא ייגרם לו ביטול תורה על ידי זה.

רבי יחיאל מיכל סיפר לימים שאשתו הרבנית ע"ה היא זו שהיתה התומכת והמעודדת שסייעה לו לגדול בתורה ללא הפוגה.

לא לחינם כשנפטרה הרבנית ספד לה בעלה ואמר בשעת החימום:

"שלושים שנה ניהלה רעייתי הרבנית חנות, ואני אף לא ידעתי את מקום החנות..."

כה רבה היתה אהבתה לתורה שלא להטריד את בעלה מעסק התורה שכה אהב.

עוד התבטא רבי יחיאל מיכל ואמר שעל כגון זה אפשר להמליץ את הפסוק 'בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר', דהיינו על ידי שהרבנית, היא זו שמנהלת את כל צרכי הבית מא-ת, והוא נותר פנוי לתורה, יזכה לשלל, שהתורה נקראת 'שלל', כמו שאמרו "כמוצא שלל רב".

גם בדורנו אנו, זכינו לראות דוגמא מוחשית שכזו, הרבנית מרגלית יוסף ע"ה מחברתו הטהורה של מרן הראשון לציון רבינו עובדיה יוסף זצ"ל, שכבר מראשית נישואיה נטלה על עצמה את ניהול הבית מהבחינה הכלכלית והחינוכית, הכל בכדי שבעלה המתמיד לא יופרע מלימוד התורה. גם כשהיה צורך

בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר

תפקידה של האשה חובק תפקידים רבים, היא המבשלת ומטפחת, היא היועצת והלב השומע, מכבסת ולעתים אף מפרנסת, מרפאה בעיסוק וקלינאית תקשורת.

אך עלינו לזכור כי תחילתו של התפקיד הוא ב"בטח בה לב בעלה" ושיאו הוא ב"נודע בשערים בשבתו עם זקני ארץ". כאשר בכל תפקידה יעמדו פסוקים אלו מול עיניה, או אז היא ראויה לשיר והשבח שחיבר החכם מכל האדם, שלמה המלך ע"ה.

מרן רבינו יוסף שלום אלישיב זצ"ל מבאר את הפסוקים בבריאת העולם, וכשהתורה מתארת את בריאת האדם, נזר הבריאה, כתוב שברא הקב"ה את האדם לבדו, והנה אם נתבונן לא נאמר 'לא טוב לאדם להיות לבדו', אלא נאמר "לא טוב היות האדם לבדו", כלומר שבשביל כל הבריאה אין זה טוב שישב האדם לבדו, היות ונצרך לו לאדם שתהיה לו עזר בכל העבודות הרוחניות. וכמו שאמרו חז"ל "נשים במאי זכין, באקריו בנייהו לבי כנישתא, ובאתנויי גברייהו בי רבנן, ונטרין לגברייהו עד דאתו מבי רבנן", השכר המובטח לנשים הוא בגין ההשקעה הרבה הנדרשת ממנה בניהול הבית היהודי והשמירה על הילדים, היות והצלחת החינוך תלויה הרבה בה, וכגודל השקעתה כך תראה שכר בעמלה.

ויתרה מכך אמרו חז"ל (ב"ב צא, א) אמר רב, אמו של אברהם - אמתלאי בת כרנבו, אמו של המן - אמתלאי בת עורבתי, וסימנך טמא טמא טהור טהור.

הרי לנו שאברהם אינו ע"ה שלחם כנגד עבודה זרה כל ימיו, אילו היתה לו אם 'בת עורבתי' שהוא עוף טמא, שהיתה נוטעת על תלמי לבבו אכזריות ומידות נשחתות, מי יודע מה היה עולה בסופו. 'וכרנבו' - כרים מצאן, שתמימה היתה אמו של אברהם, ורצתה לראות בו לא בן פריץ, מראה גבורות ושופך דם, ועד כמה שהיה בידה להבין ולהרגיש, היתה מחונכת את בנה, ולא כן אמו של המן, וסימנך טמא טמא. מכאן רואים מה היא השפעתה של האם המגדלת את ילדיה בדרך התורה, כך שבעלה בוטח בה ומניח בידיה את מפתחות החינוך והעמדת הבית על תלו בשלימות.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001 • עברית +541141715555 • 972585207103

שמעו וראו כי טוב ר' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרום יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם